

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoP/23/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112224874
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4112224874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Veroniky Svoradovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci navrhovateľky: M. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. S., X. mája XXXX/X, proti odporcovi: S. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. S., X. mája XXXX/X, t. č. N., E. XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou Gabriel Orlik, s. r. o. so sídlom 951 93 Topoľčianky, Žitavanská 20, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletým deťom K.: N., nar. XX. XX. XXXX a V., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, v konaní zastúpených Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, pracovisko Zlaté Moravce ako kolíznym opatrovníkom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. januára 2013, č. k. 13P/233/2012-71, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa určenia vyživovacej povinnosti odporcu na maloleté deti K. - N., nar. XX. XX. XXXX a V., nar. XX. XX. XXXX potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa manželstvo M. K., rod. S., nar. XX. XX. XXXX a odporcu S. K., nar. XX. XX. XXXX, uzavreté dňa 08. 11. 1997 v Y., zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Y. vo zväzku VI, ročník 1997, na strane 84, pod poradovým číslom 41 rozviedol. Maloleté deti K.: N., nar. XX. XX. XXXX a V., nar. XX. XX. XXXX na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá ich bude zastupovať a spravovať ich majetok a odporcu zaviazal prispievať na ich výživu sumou 130 eur mesačne na maloletého N. a sumou 120 eur mesačne na maloletú V., počnúc právoplatnosťou rozsudku vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám navrhovateľky. Styk otca s maloletými deťmi neupravil s poukazom na zhodné vyjadrenie oboch rodičov, že tento sa realizuje na základe ich dohody. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ust. § 23 ods. 1, 2, § 24 ods. 1, 5, § 25 ods. 1, 2, § 62 ods. 1 až 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 76 ods. 1 Zákona o rodine (ďalej len ZR) s poukazom na to, že manželstvo účastníkov je vážne a trvale rozvrátené, účastníci konania v auguste 2011 spolužitie prerušili bez predpokladu jeho obnovenia. Za príčiny rozpadu manželstva súd označil nezhody v intímnej oblasti, finančnej oblasti a tiež aj rozdielny prístup vo výchove detí. Pri rozhodovaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom súd vychádzal zo zhodných stanovísk oboch rodičov a pri určení výživného zo zárobkových schopností a možností rodičov, s prihliadnutím na oprávnené potreby detí a zvýšené výdavky s ich zdravotným stavom. Za primerané súd považoval výživné vo výške 130 eur mesačne na maloletého N. a vo výške 120 eur mesačne na maloletú V.. Pri posudzovaní možností a schopností otca súd nevychádzal z jeho daňových priznaní, poukazujúc jednak na to, že tento príjem cca 300 eur mesačne nekorešponduje s jeho reálne vynaloženými nákladmi na život a zabezpečenie potrieb maloletých detí (výživné uhrádzané vo výške 150 eur mesačne, náklady na bývanie po r. 2011 vo výške 100 až 150 eur mesačne, poisťky pre seba a maloletú V. vo výške 35

eur mesačne, hypotekárny úver 63,74 eur mesačne a poplatky vo futbalovom klube, ktorý maloletá V. navštevuje) a zistení, že odporca nie všetky svoje príjmy, ktoré dosiahol v podnikaní uviedol v daňových priznaniach - rok 2009 suma 4.826,90 eura za práce u p. S., r. 2010 nevystavený účtovný doklad pre p. Y. na sumu 600 eur. Poukázal aj na výpoveď otca na pojednávaní, ktorý uviedol, že jeho mesačný príjem po uhradení odvodov do sociálnej a zdravotnej poisťovne je 540 až 640 eur mesačne netto a sám v konaní 24P/314/2011 navrhol výživné vo výške 120 a 100 eur mesačne. O trovách konania súd rozhodol podľa § 144 veta prvá OSP tak, že účastníci nemajú právo na ich náhradu, pretože ide o konanie o rozvod manželstva.

Proti tomuto rozsudku podal v časti výroku o určení vyživovacej povinnosti odvolanie odporca, domáhajúc sa ním zmeny tejto časti rozhodnutia tak, že bude zaviazaný prispievať na výživu maloletého N. maximálne vo výške 100 eur mesačne a na maloletú V. vo výške 80 eur mesačne, avšak za predpokladu, že sa jeho finančná situácia počas roka 2013 nezhorší. Dôvodil tým, že nie je v jeho schopnostiach a možnostiach platiť výživné v súdom stanovenej výške, pretože nemá taký príjem ako deklarovala matka a ani taký, aby súd rozhodol o takej výške výživného, ako rozhodol, keď naopak je zrejmé, že nemá ani vlastné bývanie (odhliadnuc od spoločného bytu, na ktorý si vzali úver), nemá úspory, auto, nevlastní žiadnu inú nehnuteľnosť a ani iné cennosti. Žije skromne u svojich rodičov a jeho príjem pokrýva jeho výdavky, ktoré nie sú nijako nadhodnotené (príjem v roku 2012 bol 7.639 eur a výdavky 629 eur mesačne). V závere svojho odvolania poukázal aj na výpoveď samotnej navrhovateľky o tom, že počas spoluzitia mal príjem nepravidelný, a keď dostal zaplatené, tak peniaze minuli na stravu a domácnosť s tým, že ak mal príjem nižší, neboli zaplatené ani šeky.

K odvolaniu otca sa písomne vyjadril kolízny opatrovník maloletých detí a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.

Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhla rozsudok v odporcom napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Tvrdenia odporcu o jeho príjme a požičiavaní si peňazí na výživu detí označila za zavádzajúce, poukazujúc na jeho ďalšie výdavky v súvislosti s nákupom cigariet, výdavkami na advokáta a telefón. Uviedla, že už len s prihliadnutím na tieto ďalšie výdavky je zrejmé, že jeho príjem v žiadnom prípade nie je taký, ako uvádza v daňovom priznaní.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 2 OSP) a bez prejednaní vecí na odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 62 ods. 1, 2 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods. 4, 5 Zákona o rodine, pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

V prejednávanej veci predmetom odvolacieho konania bol odporcom napadnutý výrok o určení výživného na maloleté deti N., nar. XX. XX. XXXX a V., nar. XX. XX. XXXX K. na čas po rozvode. Odvolací súd po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z neho vyvodil správny právny záver. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa je nesporné, že obaja rodičia majú vyživovaciu povinnosť len k maloletým deťom N. a V. a rovnako je nesporné, že odporcom uvádzaný príjem v daňových priznaniach nekorešponduje s jeho reálne vynaloženými mesačnými nákladmi na život a zabezpečenie potrieb maloletých detí. Odvolací súd navyše poukazuje aj na konanie, vedené na prvostupňovom súde pod sp. zn. 24P/314/2011 o návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva rodičov maloletých detí, v ktorej veci v dôsledku odvolania otca odvolací súd rozhodol svojím rozhodnutím zo dňa 16. mája 2013, č. k. 9CoP/19/2013-260. Dôvody odvolania odporcu v napadnutej časti v súdnej veci sú temer totožné s dôvodmi odvolania vo veci 24P/314/2011, a preto odvolací súd aj v tejto veci zotrváva aj na týchto záveroch, t. j. že odporca sa snažil zahmlievať svoje skutočné príjmy, tvrdiac, že práce u niektorých navrhovateľkou označených osôb robil bez nároku na finančnú náhradu (napr. pani S., p. P.).

Po zohľadnení všetkých rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa určenia vyživovacej povinnosti odporcu na maloletého N. v sume 130 eur mesačne a na maloletú V. v sume 120 eur mesačne je vecne správne a zákonu zodpovedajúce, pretože táto výška výživného zodpovedá ako odôvodneným potrebám maloletých detí, tak aj možnostiam a schopnostiam povinných a je v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami § 62 a 75 Zákona o rodine. K výhradám odporcu k výške súdom určeného výživného a vplyvu tejto výšky na jeho schopnosť hradiť svoje potreby, odvolací súd len zdôrazňuje, že plnenie vyživovacej povinnosti je zákonnou povinnosťou rodičov do doby, pokiaľ deti nie sú schopné samé sa živiť. Maloleté deti účastníkov konania nie sú v súčasnej dobe z objektívnych dôvodov - žiaci základnej školy, schopné samé sa živiť, a preto rodičia sú povinní zo zákona plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči nim. Odporca ani v tomto konaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by znížovali jeho schopnosť pracovať a okrem seba riadne zabezpečiť aj výživu svojich detí, pričom výživné nemá pokrývať len základné potreby týkajúce sa živobytia, ale aj ďalšie hmotné a kultúrne potreby obvyklé pre život človeka, akými sú ošatenie, bývanie, starostlivosť o zdravie, potreby vzdelania, výchovy, kultúrne a športové vyžitie, záujmy.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa určenia výšky vyživovacej povinnosti odporcu na maloleté deti pochádzajúce z manželstva pre čas po rozvode podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. a) OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ktoré možno začať aj bez návrhu, pričom takéto konanie je aj konanie v starostlivosti súdu o maloleté deti.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.